

Nieuwsbrief PS Updates - Nummer 10, 2018

Nummer 10, 2018

Redactie: Mr. H. Vorsselman, mr. drs. I. van der Zalm, mr. Y. Bosschaart en J. Stulp.

INHOUDSOPGAVE

Hof

[Gerechtshof 's-Hertogenbosch, ECLI:NL:GHSHE:2018:822](#) 27-02-2018
werknemer/werkgeefster

Rechtbank

[Rechtbank Limburg, ECLI:NL:RBLIM:2018:2158](#) 07-03-2018
[Rechtbank Midden-Nederland, ECLI:NL:RBMNE:2018:774](#) 22-02-2018
[Rechtbank Rotterdam, ECLI:NL:RBROT:2018:1079](#) 16-02-2018
werknemer/P. van der Velden Bedrijfswagens B.V.
[Rechtbank Midden-Nederland, ECLI:NL:RBMNE:2018:455](#) 07-02-2018
[Rechtbank Den Haag, ECLI:NL:RBDHA:2018:2159](#) 31-01-2018
[Rechtbank Amsterdam, ECLI:NL:RBAMS:2017:9785](#) 13-12-2017
[Rechtbank Midden-Nederland, ECLI:NL:RBMNE:2017:6826](#) 11-10-2017

Centrale Raad van Beroep

[Centrale Raad van Beroep, ECLI:NL:CRVB:2018:604](#) 01-03-2018
[Centrale Raad van Beroep, ECLI:NL:CRVB:2018:485](#) 14-02-2018

Antillen

[Gerecht in eerste aanleg van Curaçao, ECLI:NL:OGEAC:2018:21](#) 26-02-2018

Uitspraken zonder ECLI

[Geschillencommissie Financiële Dienstverlening](#) 15-02-2018

Bij deze uitspraak ontbreekt de ECLI

[Rechtbank Amsterdam](#) 12-02-2018

Bij deze uitspraak ontbreekt de ECLI

RECHTSPRAAK

Verwerking recht om jegens erven schadevergoedingsvordering in te stellen voor schade geleden als gevolg van verkeersongeval tussen eiser en overledene. Erven hebben niet de reële mogelijkheid gehad om met de schuld van overledene rekening te houden bij de mogelijkheid om te kiezen voor beneficiaire aanvaarding of verwerping van de nalatenschap.

In 2000 heeft eiser op de snelweg een verkeersongeval gehad, waarbij de andere auto werd bestuurd door de overledene, die in 2009 is overleden als gevolg van een oorzaak die los staat van het ongeval. De erven zijn erfgenamen van de overledene. Eiser vordert in dit geding dat de rechtbank de gedaagden (de erven en Allianz, de verzekeringsmaatschappij van de overledene) veroordeelt om aan hem te betalen € 1.738.850 ter zake van schade wegens verlies aan arbeidsvermogen en € 15.000 ter zake van smartengeld. Allianz stelt dat de rechtsvordering jegens haar is verjaard. De Rechtbank Rotterdam heeft bij onherroepelijk vonnis geoordeeld dat de rechtsvordering tegen Allianz gegrond op de WAM is verjaard. De rechtbank oordeelt dat uit de mededeling van Allianz (2015) dat zij bereid was inhoudelijk op de zaak in te gaan, niet kan worden afgeleid dat Allianz zich ook aansprakelijk heeft verklaard ter zake een tegen de overledene en/of zijn erven op grond van artikel 6:162 BW in te stellen vordering. Uit de correspondentie tussen Allianz en eiser van 2015 kan slechts worden afgeleid dat Allianz bereid was de erven te vertegenwoordigen in de correspondentie. Een dergelijke mededeling maakt niet dat sprake is van een geschil tussen eiser en Allianz als tegenpartij. De rechtbank oordeelt dat uit de overgelegde correspondentie niet kan worden afgeleid dat Allianz naast de erven zelfstandig kan worden aangesproken. Ook de erven hebben aangevoerd dat de rechtsvordering jegens hen is verjaard. Zij zijn pas in 2014 door eiser benaderd. Eiser wijst echter op de brief van 2002 waarin namens de verzekeraar (RNS, rechtsvoorganger van Allianz) de aansprakelijkheid is erkend. Met die erkenning is de verjaring volgens de rechtbank gestuit, zodat de vordering niet is verjaard in 2005 (vijf jaar na het ongeval). Als vervolg daarop is Allianz met (de advocaat van) eiser in onderhandeling getreden over de schadeafwikkeling. Als een verzekeraar als Allianz in een dergelijk geval al dan niet op grond van de polisvoorwaarden (ook) bij de schadeafwikkeling optreedt als

vertegenwoordiger van de verzekerde (de overledene), geldt – behoudens bijvoorbeeld andersluidende mededeling van de verzekeraar of de verzekerde – in elk geval als uitgangspunt dat de benadeelde op een zodanige vertegenwoordigingsbevoegdheid mag vertrouwen, aldus de rechtbank. De rechtbank oordeelt verder dat een op artikel 6:162 BW gegronde rechtsvordering door verloop van vijf jaren verjaart (artikel 3:310 lid 1 BW) en dat uit niets blijkt dat de wetgever voor ogen heeft gehad dat de verjaringstermijn van drie jaar in artikel 10 WAM in die zin exclusieve werking heeft, dat hieruit ook zou volgen dat een op grond van artikel 6:162 BW gebaseerde vordering tegen de erven van de veroorzaker zou zijn verjaard na drie jaar. Vervolgens beoordeelt de rechtbank het beroep van de erven op rechtsverwerking. Het ongeval vond plaats in 2000 en vervolgens is veel gecorrespondeerd tussen (de raadsman van) eiser en de verzekeraar tot de dagvaarding (2012) bij de Rechtbank Rotterdam. Het is de rechtbank niet gebleken dat die correspondentie zich ook uitstreckte buiten het kader van aansprakelijkheid van de overledene op grond van de WAM. Gesteld noch gebleken is dat eiser de overledene in persoon op enig moment voor zijn overlijden in 2009 aansprakelijk heeft gesteld op grond van artikel 6:162 BW. Eiser heeft zich na het overlijden van de overledene voor het eerst bij de erven gemeld in 2013. Nu het ervoor gehouden moet worden dat de erven de door eiser gestelde schuld eerst kenden, althans behoorden te kennen vanaf dit moment, hebben zij niet de reële mogelijkheid gehad om met deze schuld rekening te houden bij de mogelijkheid om te kiezen voor beneficiaire aanvaarding of verwerping van de nalatenschap. Ook zijn er geen redenen om aan te nemen dat de erven rondom het tijdstip van het overlijden van de overledene nog rekening hielden of hadden moeten houden met de mogelijkheid dat de gevolgen van het ongeval in februari 2000 nog steeds niet waren afgewikkeld. De conclusie van dit alles is dat de vordering tegen alle gedaagden door de rechtbank wordt verworpen.

Instantie: Rechtbank Limburg

Datum uitspraak: 07-03-2018

ECLI: ECLI:NL:RBLIM:2018:2158

Zaaknummer: C/03/239291 / HA ZA 17-429

Rechters: J.R. Sijmonsma, I.M. Etman en E.C.M. Hurkens

Advocaten: E.H.J. van der Heijden en G.C. Endedijk

Wetsartikelen: 3:310 lid 1 BW

RECHTSPRAAK

Herziening garantie-uitkering burgeroorlogsslachtoffer op grond van bevoegdheid van verweer tot herstel van aan verweerder toe te schrijven onvolkomenheid.

Appellant, geboren in 1941, is in 2013 op grond van psychische invaliditeit erkend als burgeroorlogsslachtoffer in de zin van de Wet uitkeringen burger-oorlogsslachtoffers 1940-1945 (Wubo). Op 14 januari 2014 is uitvoering gegeven aan het besluit van 7 november 2013 waarin aan appellant een garantie-uitkering voor de vergoeding van huishoudelijke hulp en een tegemoetkoming voor deelname aan het maatschappelijk verkeer is toegekend. Bij de vaststelling van de hoogte van de uitkering van appellant is geen rekening gehouden met het recht van appellant op een invaliditeitsuitkering op grond van Algemene Oorlogsongevallenwet. Verweerder heeft de hoogte van de uitkering herzien op grond van artikel 6 lid 1 Wubo toen hij constateerde dat appellant een AOR (Algemene Oorlogsongevallenregeling)-inkomen heeft naar de reeds bekende inkomensbronnen. Appellant bestrijdt dit besluit.

De Raad overweegt als volgt. Bij het betaalbaar stellen van de garantie-uitkering is verweerder uitgegaan van financiële gegevens die bij appellant zijn opgevraagd vóór de toekenning van de AOR-uitkering. Bovendien waren de AOR-inkomsten ten tijde van de betaalbaarstelling van de garantie-uitkering niet zichtbaar in het door verweerder gehanteerde (automatiserings)systeem. Er is geen sprake van een hernieuwde vaststelling, maar van herstel van een aan verweerder toe te schrijven onvolkomenheid. Van appellant mag verwacht worden dat hij bekend is met het effect van inkomsten op de (hoogte van) de garantie-uitkering, temeer daar juist het hoge (gezins)inkomen eraan ten grondslag heeft gelegen dat appellant vóór 1 augustus 2013 geen aanspraak kon maken op de garantie-uitkering. Ook zijn door appellant geen omstandigheden aangevoerd op grond waarvan verweerder geen gebruik mag maken van zijn bevoegdheid op grond van artikel 61 lid 1 van de Wubo. Het bestreden besluit blijft in stand.

Instantie: Centrale Raad van Beroep

Datum uitspraak: 01-03-2018

ECLI: ECLI:NL:CRVB:2018:604

Zaaknummer: 16/3492 WUBO

Rechters: C.H. Bangma

Advocaten: J.C.M. van Berkel en A.L. van de Wiel

RECHTSPRAAK

werknemer/werkgeefster

***Het werknemerschap van werknemer eindigde met onmiddellijke
ingang en als uitzendkracht in fase 1 eindigde daarmee ook het recht
op loondoorbetaling bij ziekte.***

Feiten

Partijen hebben met elkaar een uitzendovereenkomst voor bepaalde tijd van 13 mei 2014 tot 9 november 2014 gesloten. Op de uitzendovereenkomst is de NBBU-cao van toepassing. Bij brief van 5 augustus 2014 is aan werknemer medegedeeld dat zijn contract per 4 augustus 2014 wordt beëindigd, omdat er geen werk meer voor hem is. Bij brief van 8 november 2014 heeft werknemer onder meer aan werkgeefster bericht dat hij zich op 30 juli 2014 ziek heeft gemeld en sindsdien geen loon meer heeft ontvangen. Werknemer heeft in eerste aanleg onder meer loondoorbetaling gevorderd, alsmede voor recht te verklaren dat werkgeefster aansprakelijk is voor het bedrijfsongeval en de daaruit voortvloeiende schade, nader op te maken bij staat. De rechtbank heeft de vorderingen van werknemer afgewezen. Werknemer heeft hoger beroep ingesteld.

Oordeel

Volgens werknemer is de opdracht niet ingetrokken, noch is het werk weggevallen. Het hof neemt voor de beoordeling tot uitgangspunt dat tussen partijen niet in geschil is dat werknemer in ieder geval na 4 augustus 2014 geen werkzaamheden voor de opdrachtgever/inlener heeft verricht. Met de vermelde artikelen van de uitzendovereenkomst in samenhang met de cao-bepalingen is, zo stelt het hof vast, in overeenstemming met artikel 7:628 lid 5 en lid 7 (oud) BW op rechtsgeldige wijze afgeweken van artikel 7:628 lid 1 BW. Dat betekent, nu volgens artikel 1 van de uitzendovereenkomst het uitzendbeding in deze (fase 1) uitzendovereenkomst niet van toepassing is, er sprake is van uitsluiting van de loondoorbetalingsverplichting wanneer het werk wegvalt en daardoor geen werkzaamheden meer worden verricht. Voor zover aangenomen zou worden dat, zoals door werknemer (ook) gesteld, de beëindiging van de inlening door de opdrachtgever/inlener plaatsvond omdat hij arbeidsongeschikt was geworden (als gevolg van het door hem gestelde bedrijfsongeval),

vloeit daaruit, gelet op de aard van de uitzendovereenkomst, evenmin een loon(door)betalingsverplichting voort. Er was immers, zoals blijkt uit artikel 3 van de arbeidsovereenkomst, geen (minimum)aantal arbeidsuren overeengekomen, anders gezegd, geen naar tijdruimte bepaald loon overeengekomen. Daarmee voldeed de overeenkomst niet aan het vereiste in artikel 25 van de NBBU-cao voor loondoorbetaling bij ziekte, naar de kantonrechter met juistheid heeft vastgesteld. Waar de uitzendovereenkomst met ingang van 4 augustus 2014 werd beëindigd, bestond voor werknemer ook geen aanspraak op loondoorbetaling bij ziekte ingevolge artikel 7:629 BW; het werknemerschap van werknemer eindigde met onmiddellijke ingang en als uitzendkracht in fase 1 daarmee het recht op loondoorbetaling bij ziekte. Volgens werknemer heeft hij, doelend op het bedrijfsongeval, blijvend zwaar rugletsel dat naast immateriële schade zal leiden tot toekomstige materiële schade wegens inkomstenderving. De behandeltijd van het rugletsel neemt al meer dan een half jaar in beslag. Voorts moet, aldus werknemer, de economische kwetsbaarheid in aanmerking worden genomen. Werknemer is, gezien zijn opleidingsniveau, afhankelijk van 'handen'-arbeid. Werkgeefster heeft aangevoerd dat werknemer op de gestelde ongevalsdatum in het geheel niet heeft gewerkt. Het hof stelt vast dat de door werknemer verstrekte medische informatie uiterst summier is; er is slechts een uittreksel uit de huisartsenstatus overgelegd. Dit uittreksel roept bovendien eerder vragen op dan dat het de stelling van werknemer dat hij 'blijvend zwaar rugletsel' heeft opgelopen onderbouwt. Bij de stand van zaken als hiervoor geschetst heeft werknemer zijn stellingen onvoldoende onderbouwd en het verweer dat hij die dag niet heeft gewerkt onvoldoende gemotiveerd weersproken. Enig letsel (als gevolg van een bedrijfsongeval) is niet geconcretiseerd en er is ook niet van gebleken. Dientengevolge geleden of te lijden schade is niet aannemelijk geworden.

Instantie: Gerechtshof 's-Hertogenbosch

Datum uitspraak: 27-02-2018

ECLI: ECLI:NL:GHSHE:2018:822

Zaaknummer: 200.198.392_01

Rechters: A.J. Henzen, J.W. van Rijkom en Y.L.L.A.M. Delfos-Roy

Advocaten: L.J. de Rijke en D.P.M.A.H. Roks

Wetsartikelen: 7:627 BW, 7:628 BW, 7:629 BW en 7:690 BW

RECHTSPRAAK

Vordering tot verklaring voor recht dat medische fout is begaan en tot wederoproeping curator, afgewezen. Taams al voor het indienen van het inleidend verzoekschrift failliet verklaard. Geen grond voor het aannemen van een ruimere uitzondering op het uitgangspunt van artikel 17 Faillissementsbesluit voor letselschadevorderingen, in die zin dat de aanspraak op vergoeding van materiële of immateriële letselschade buiten het faillissement valt (vgl. HR 22 november 2002, ECLI:NL:HR:2002:AE8474).

Instantie: Gerecht in eerste aanleg van Curaçao

Datum uitspraak: 26-02-2018

ECLI: ECLI:NL:OGEAC:2018:21

Zaaknummer: CUR201702546 (voorheen AR 84116/2017)

Rechters: Th. Veling

Advocaten: R.A.P.H. Pols en M.A. Kock

Wetsartikelen: 17 Fb, 22 Fb, 6:106 lid 2 BW en 3:276 BW

RECHTSPRAAK

Rechtbank wijst verzoek verklaring voor recht dat SKO aansprakelijk is voor door kind als gevolg van een gymlesongeval geleden en nog te lijden schade af. Gymleraar basisschool, en daarmee SKO, niet tekortgeschoten in zorgplicht.

Tijdens een gymles was een opstelling gemaakt van twee tegenover elkaar staande trapezoïdes waartussen een bank was gehangen. Er waren matten neergelegd rondom de bank, maar niet rondom de trapezoïdes. Het kind is vervolgens van de trapezoïde gevallen en heeft daarbij een hersenschudding opgelopen. Verzoekster verzoekt in deze procedure namens het kind om een verklaring voor recht dat SKO (het bevoegd gezag over de basisschool waar het kind leerling is) aansprakelijk is voor de door het kind geleden en nog te lijden schade als gevolg van voornoemd gymlesongeval. Verzoekster stelt ter onderbouwing van haar verzoek dat op een school een bijzondere zorgplicht rust onder meer ten aanzien van de gezondheid en veiligheid van de leerlingen die aan zijn zorg zijn toevertrouwd. Verzoekster is van mening dat SKO jegens het kind in die zorgplicht is tekortgeschoten door geen matten rondom de trapezoïdes te leggen. SKO voert aan dat aan voornoemde zorgplicht wel degelijk voldoende invulling is gegeven. De rechtbank is van oordeel dat in het algemeen op de gymleraar een bijzondere zorgplicht rust, onder meer ten aanzien van de gezondheid en veiligheid van zijn leerlingen. De rechtbank stelt daarbij voorop dat deze zorgplicht niet inhoudt dat leerlingen moeten worden behoed voor elk mogelijk risico. Aan elke activiteit kleef een bepaald risico op letsel. Dat geldt zeker voor gymoefeningen. Daarbij past dat leerlingen hun grenzen opzoeken. Vast staat dat matten worden neergelegd ter beveiliging van een specifiek valrisico. Bij de betreffende oefening was dit specifieke valrisico enkel aanwezig bij het gedeelte op de bank. Om die reden lagen rondom de bank matjes. Gelet op het beperkte en niet-specifieke valrisico van de trapezoïdes waarmee de leerlingen, onder wie het kind, ruime ervaring hadden, hoefde de gymleraar geen extra maatregelen te nemen. Dat betekent dat niet geoordeeld kan worden dat de gymleraar, en daarmee SKO, zijn zorgplicht jegens het kind heeft geschonden door geen matten rondom de trapezoïdes te leggen. De rechtbank wijst de verzoeken dan ook af.

Instantie: Rechtbank Midden-Nederland

Datum uitspraak: 22-02-2018

ECLI: ECLI:NL:RBMNE:2018:774

Zaaknummer: C/16/446734 / HL RK 17-74

Rechters: J.M. van Jaarsveld

Advocaten: A.J.R. Oude Middendorp en B.M. Paijmans

Wetsartikelen: 6:162 BW

RECHTSPRAAK

werknemer/P. van der Velden Bedrijfswagens B.V.

Tussenvonnis. Vordering van werknemer tot vergoeding van geleden schade wordt – ondanks finale kwijtingsbeding – ontvangen. Vanwege tegenstrijdige (getuigen)verklaringen is betrokkenheid van werknemer bij bedrijfsongeval niet komen vast te staan.

Feiten

Werknemer is op 7 juli 2008 bij P. van der Velden Bedrijfswagens B.V. (hierna: Van der Velden) in dienst getreden in de functie van bedrijfswagenmonteur. Op 17 september 2008 heeft werknemer een verklaring ondertekend, waarin hij akkoord is gegaan met de onmiddellijke opzegging van de arbeidsovereenkomst. Partijen hebben elkaar bij deze overeenkomst over en weer finale kwijting verleend. Werknemer vordert thans dat de kantonrechter voor recht verklaart dat Van der Velden jegens hem aansprakelijk is voor de geleden schade die hij heeft ondervonden en in de toekomst nog zal ondervinden als gevolg van een bedrijfsongeval waarvan hij slachtoffer is geworden. Zo stelt werknemer dat er op 5 september 2008, tijdens de reparatie van een vrachtwagen, een versnellingsbak op zijn lichaam is terechtgekomen. Verder stelt werknemer dat hij het ongeval destijds heeft gemeld bij zijn leidinggevende en dat hij zich op 8 september 2008 heeft ziek gemeld. Werknemer heeft na het ongeval niet meer gewerkt en ontvangt thans een WIA-uitkering op basis van 80-100% arbeidsongeschiktheid. Van der Velden voert ten verweere aan dat werknemer in zijn vordering niet kan worden ontvangen, nu partijen een vaststellingsovereenkomst hebben gesloten. Daarnaast heeft werknemer volgens Van der Velden nooit melding gemaakt van het bedrijfsongeval, zodat zij het slachtofferschap van werknemer betwist.

Oordeel

Beroep op finale kwijtingsbeding

De kantonrechter oordeelt als volgt. De vaststellingsovereenkomst is betrekkelijk summier, nu daarin enkel wordt gesteld dat Van der Velden aan werknemer een bedrag verschuldigd is, dat geen vakantiedagen kunnen worden verrekend en dat partijen eigen proceskosten dragen. Nu

Van der Velden – naar eigen zeggen – op het moment van sluiten van de overeenkomst niet eens op de hoogte was van het bedrijfsongeval, kan bij haar redelijkerwijze niet het vertrouwen zijn gewekt dat werknemer met het ondertekenen van de overeenkomst afstand zou doen van eventuele aanspraken uit hoofde van dat bedrijfsongeval. Onder deze omstandigheden faalt het beroep van Van der Velden op het finale kwijtingsbeding.

Werkgeversaansprakelijkheid

In de eerste plaats overweegt de kantonrechter dat de door werknemer afgelegde verklaring niet valt te rijmen met de verklaringen van andere betrokkenen. Zo wordt geen betekenis toegekend aan de verklaring van getuige A, omdat zij ten tijde van het ongeval de levenspartner van werknemer was en geen directe ooggetuige is geweest. Getuige B (collega van werknemer) verklaart dat hij samen met werknemer aan de vrachtwagen heeft gewerkt toen het ongeval plaatsvond, maar dat werknemer na het ongeval steeds zei dat er niets aan de hand was. Deze verklaring staat haaks op de verklaring van werknemer, die aangeeft dat hij onder meer zijn wervels hoorde kraken en het uitschreeuwde van de pijn. Daarnaast verklaart getuige C (bedrijfsleider van Van der Velden) dat bij hem nooit melding is gemaakt van een bedrijfsongeval en dat werknemer zich op 8 september 2008 heeft ziek gemeld wegens buikklachten. In de tweede plaats overweegt de kantonrechter dat Van der Velden stukken heeft overgelegd waaruit blijkt dat werknemer op de dag van het ongeval helemaal geen reparatiewerkzaamheden heeft uitgevoerd waarbij de versnellingsbak van een vrachtwagen gedemonteerd moest worden. Hoewel werknemer de authenticiteit van deze stukken heeft betwist, is hij eraan voorbijgegaan dat het op zijn weg ligt bewijs te leveren van het feit dat hem een ongeval tijdens de uitoefening van zijn werkzaamheden is overkomen. Voort is van belang dat werknemer de conclusies van de arbo-arts niet heeft betwist. Uit een verslag blijkt namelijk dat werknemer in het contact met de bedrijfsarts ook geen melding heeft gemaakt van een bedrijfsongeval en dat werknemer zich destijds had ziek gemeld wegens ‘lichamelijke klachten’. Nu de arbo-arts als verwachting uitsprak dat het verzuim van werknemer een week zou duren, valt deze bevinding niet te rijmen met de door werknemer gestelde ernst van het letsel. De kantonrechter concludeert dan ook dat het vooralsnog onvoldoende vaststaat dat werknemer slachtoffer van een bedrijfsongeval is geworden. Werknemer wordt tot nadere bewijslevering toegelaten. Iedere verdere beslissing wordt aangehouden.

Instantie: Rechtbank Rotterdam

Datum uitspraak: 16-02-2018

ECLI: ECLI:NL:RBROT:2018:1079

Zaaknummer: 5712927 CV EXPL 17-5293

Rechters: W.J.J. Wetzels

Advocaten: P.J.Ph. de Dietz Loos en T. Bas

Wetsartikelen: 7:658 lid 1 BW en 7:658 lid 2 BW

RECHTSPRAAK

Tekortschieten rechtsbijstanduitvoerder? Afwijzing schadevordering van € 1.000.000. Consument heeft het tekortschieten en zijn schade onvoldoende aannemelijk kunnen maken.

Consument heeft gedurende de periode van 2005 tot en met 2014 meerdere keren een beroep op de rechtsbijstandverzekering gedaan. Een van de zaken die Rechtsbijstanduitvoerder voor Consument in behandeling had betrof een verkeersongeval op 3 december 2009 waarbij Consument betrokken was geraakt en als gevolg waarvan hij letsel heeft opgelopen. De verzekeraar van de tegenpartij heeft Consument aanvankelijk voorschotten toegekend, maar heeft de verdere betaling van voorschotten gestaakt, omdat Consument (nog) niet al zijn klachten medisch heeft kunnen onderbouwen. De samenwerking tussen Consument en Rechtsbijstandsuitvoerder is vervolgens onder druk komen te staan, omdat Consument rechtstreeks contract heeft gezocht met de verzekeraar van de tegenpartij. Rechtsbijstandsuitvoerder heeft vervolgens op eigen kosten een externe advocaat ingeschakeld om de zaak vlot te trekken en heeft Consument uitgenodigd voor een persoonlijk gesprek om hem aan te spreken op zijn gedrag. Dit heeft niet tot het gewenste resultaat geleid. Rechtsbijstanduitvoerder heeft de uitvoering van rechtsbijstand opgeschort en zowel Consument als de verzekeraar hiervan in kennis gesteld. Consument heeft vervolgens een klacht ingediend bij het Kifid waarin hij stelt dat Rechtsbijstandsuitvoerder toerekenbaar tekort is geschoten in de uitvoering van zijn dienstverlening in de verschillende zaken én dat de uitvoering van de rechtsbijstand ten onrechte is opgeschort. Consument vordert een schadebedrag van € 1.000.000. De Commissie is van oordeel dat Consument zijn standpunten, gezien de gemotiveerde betwisting door Rechtsbijstanduitvoerder, onvoldoende aannemelijk heeft gemaakt. Het is niet gebleken dat Rechtsbijstandsuitvoerder de zaken van Consument beneden de maat heeft behandeld. Ook is de uitvoering van de rechtsbijstand terecht opgeschort gezien de communicatiestijl van Consument en het weigeren van medewerking aan de uitvoer van de bijstand. Tot slot is Consument er niet in geslaagd te onderbouwen dat hij schade heeft geleden.

Instantie: Geschillencommissie Financiële Dienstverlening

Datum uitspraak: 15-02-2018

Zaaknummer: GC2018-106

RECHTSPRAAK

Afwijzing van WIA-aanvraag. Geen sprake van > 35 procent arbeidsongeschiktheid. Zorgvuldig medisch en arbeidsdeskundig onderzoek.

Op 12 november 2012 is appellant arbeidsongeschikt geraakt als gevolg van rug- en bekkenklachten en bestaande psychische klachten door onder meer ADHD. Daarnaast is appellant eind november 2012 slachtoffer geworden van een mishandeling op straat. De aanvraag voor een WIA-uitkering van appellant is geweigerd, omdat zijn arbeidsongeschiktheid wordt vastgesteld op minder dan 35 procent. Appellant heeft hoger beroep ingesteld. De Raad is van oordeel dat de WIA-uitkering terecht is geweigerd. Er is sprake van zorgvuldig verzekeringsgeneeskundig onderzoek. De beperkingen van appellant zijn niet onderschat. Er bestaat geen twijfel aan de juistheid van de vastgestelde belastbaarheid zoals vastgelegd in de FML. De geschiktheid van appellant voor de drie geselecteerde functies is inzichtelijk en overtuigend toegelicht door de arbeidsdeskundige. De Centrale Raad van Beroep bevestigt de aangevallen uitspraak.

Instantie: Centrale Raad van Beroep

Datum uitspraak: 14-02-2018

ECLI: ECLI:NL:CRVB:2018:485

Zaaknummer: 16/4416 WIA

Rechters: A.I. van der Kris

Advocaten: J.O. Hovinga en A.I. Damsma

RECHTSPRAAK

Deelgeschil. Tandarts is verplichtingen uit behandelovereenkomst niet nagekomen en wordt derhalve in deelgeschilprocedure aansprakelijk gesteld voor materiële en immateriële schade van verzoekster. Toegewezen.

Verzoekster heeft verweerster geconsulteerd vanwege het scheef staan van haar tanden. Vervolgens heeft een orthodontische behandeling door verweerster plaatsgevonden, waarna verzoekster stelt klachten en beperkingen aan de behandeling te hebben overgehouden. Uit consultatie van haar eigen tandarts, een second opinion van tandarts X en het Academisch Centrum Tandheelkunde Amsterdam kwam naar voren dat sprake is geweest van een medisch onzorgvuldige behandeling door verweerster. Dit wordt ook bevestigd door een uitspraak van het Medisch Tuchtcollege en de door haar benaderde medische adviseur. Verzoekster verzoekt toegelaten te worden tot de deelgeschilprocedure als bedoeld in artikel 1019w Rv teneinde vast te stellen dat verweerster aansprakelijk is voor de schade van verzoekster. Zij stelt daartoe dat oplossing van dit deelgeschil zal bijdragen aan de totstandkoming van een vaststellingsovereenkomst in de letselschadezaak. Met betrekking tot de bevoegdheid van de kantonrechter wordt overwogen dat het verzoek in beginsel ziet op een vordering van onbepaalde waarde, waardoor de kantonrechter onbevoegd zou zijn om van het verzoek kennis te nemen. Nu namens verzoekster tijdens de zitting echter is verklaard dat haar schadevordering niet hoger zal zijn dan € 25.000 en nu zij, voor zover nodig, afstand heeft gedaan van het meerdere, is de kantonrechter bevoegd het verzoek te behandelen. De deelgeschilprocedure is bedoeld voor de situatie waarin partijen in het buitengerechtelijke onderhandelingstraject stuiten op geschilpunten die de algehele buitengerechtelijke afwikkeling belemmeren. Partijen vragen in een deelgeschilprocedure de rechter om op die geschilpunten te beslissen. Gelet daarop dient de rechtbank te beoordelen of de verzochte beslissing voldoende kan bijdragen aan de totstandkoming van een vaststellingsovereenkomst. Ter terechtzitting is opgemerkt dat verweerster in het verleden verzoekster heeft getracht tegemoet te komen in onderhandelingen. Tegen die achtergrond valt niet uit te sluiten dat een beslissing in onderhavig deelgeschil een bijdrage kan leveren aan de totstandkoming van een vaststellingsovereenkomst. De vraag die vervolgens

beantwoord moet worden is of verweerster als tandarts heeft gehandeld zoals van een redelijk handelend tandarts onder vergelijkbare omstandigheden mag worden verwacht. Op grond van de stukken, in het bijzonder de verklaring van tandarts X, de overwegingen in het besluit van het Medisch Tuchtcollege die de kantonrechter overneemt en tot de zijne maakt, alsmede de rapportage van medisch deskundige Schotman, in onderling verband en samenhang bezien moet deze vraag volgens de kantonrechter negatief worden beantwoord. Al deze stukken en de daarin opgenomen standpunten van de deskundige wijzen er alle ondubbelzinnig op dat verweerster niet adequaat heeft gehandeld, onvoldoende informatie aan verzoekster heeft verstrekt en een verkeerde behandelmethodes heeft toegepast, terwijl zij bovendien onvoldoende zorg heeft gegeven. Door verweerster zijn in deze procedure, maar ook eerder, geen andersluidende verklaringen naar voren gebracht die haar gedragingen afdoende verklaren en tot een positief oordeel over haar medisch handelen in bovenbedoelde zin zouden kunnen leiden. Het vorenstaande leidt ertoe dat verweerster haar verplichtingen uit de behandelovereenkomst niet is nagekomen en dat zij aansprakelijk is voor de door verzoekster geleden schade. Dat brengt mee dat verweerster aansprakelijk is voor de materiële en immateriële schade van verzoekster die voortvloeit uit het letsel dat veroorzaakt is door het medisch onzorgvuldig handelen van verweerster.

Met dank aan Letselschademagazine voor het publiceren van deze uitspraak.

Instantie: Rechtbank Amsterdam

Datum uitspraak: 12-02-2018

Zaaknummer: 6455624 EA VERZ 17-1005

RECHTSPRAAK

Deelgeschil. Verzoek verlies verdien capaciteit vast te stellen op € 750.000. Te weinig informatie bekend over de ernst van de beperkingen om in onderhavig deelgeschil het verzoek te kunnen beoordelen. Geen verzekeringsgeneeskundig en arbeidsdeskundig onderzoek.

Verzoekster is op 24 maart 2003 betrokken geraakt bij een verkeersongeval, als gevolg waarvan zij diverse schedel- en aangezichtsfracturen heeft opgelopen. Verzoekster verklaart dat het haar niet lukt haar werkzaamheden als styliste/ontwerpster te hervatten na het ongeval. Verzoekster verzoekt de rechtbank ASR te veroordelen tot vergoeding van de schade geleden in de vorm van verlies van verdienvermogen en deze te bepalen op een bedrag van € 756.649. Daartoe voert verzoekster aan dat zij in ieder geval senior ontwerpster/designer zou zijn geworden voor een salaris van € 3.573 en dat zij tot de pensioengerechtigde leeftijd voltijds zou hebben gewerkt. ASR heeft verweer gevoerd. Zij stelt zich primair op het standpunt dat het verzoek zich niet leent voor behandeling in een deelgeschil. Daarnaast stelt zij zich op het standpunt dat verzoekster onvoldoende bewijs heeft geleverd ten aanzien van de gestelde klachten, de eventuele beperkingen en het verband tussen die eventuele beperkingen en het ongeval en haar stellingen ten aanzien van haar carrièreverloop in de hypothetische situatie zonder het ongeval. In de eerste plaats dient te worden beoordeeld of het verzoek zich leent voor behandeling in een deelgeschilprocedure. Beoordeeld moet worden of de verzochte beslissing kan bijdragen aan de totstandkoming van een vaststellingsovereenkomst. De rechtbank oordeelt dat verzoekster ontvankelijk is in haar verzoek. Voor toewijzing van de vordering dient voldoende aannemelijk te zijn dat verzoekster als gevolg van de beperkingen die zij stelt door het ongeval te hebben geleden, een inkomensverlies lijdt van ruim € 750.000, waarbij ervan wordt uitgegaan dat zij tot de pensioengerechtigde leeftijd voltijds als senior designer zou hebben gewerkt. De beperkingen en het inkomensverlies worden in beginsel vastgesteld door de verzekeringsgeneeskundige. Wat voor werkzaamheden zij nog zou kunnen doen, wordt beoordeeld door de arbeidsdeskundige. Op grond van de expertises die in deze zaak zijn verricht, is het voldoende aannemelijk dat er beperkingen zijn die door het ongeval zijn veroorzaakt. Dit geldt

echter niet voor alle gestelde beperkingen. Daarnaast is onvoldoende informatie bekend over de ernst van de beperkingen en over de vraag of verzoekster in het geheel geen loonvormende arbeid kan verrichten. Ook is geen arbeidsdeskundig onderzoek verricht en is derhalve niet onderzocht welke loonvormende arbeid verzoekster nog kan doen en wat zij zou kunnen verdienen als senior designer. Voor een toewijzend verzoek zijn nadere gegevens nodig. Voor nader onderzoek is echter in het kader van dit deelgeschil geen ruimte. De rechtbank wijst het verzoek daarom af.

Instantie: Rechtbank Midden-Nederland

Datum uitspraak: 07-02-2018

ECLI: ECLI:NL:RBMNE:2018:455

Zaaknummer: C/16/447446 / HA RK 17-227

Rechters: P. Krepel

Advocaten: A.J. van der Kolk en M.M. Klunder

RECHTSPRAAK

Uitleg vaststellingsovereenkomst op grond waarvan eiser aanspraak heeft op immateriële schadevergoeding. Bij berekening van deze schadevergoeding heeft de Staat de samenhangregel niet onterecht of onjuist toegepast.

Eiser en inspecteur hebben veelvuldig geschillen gehad over de hoogte van de te heffen belasting van personenauto's en motorrijwielen (BPM). Vervolgens is een vaststellingsovereenkomst tot stand gekomen, ter beëindiging van procedures over het grote aantal fiscale procedures, op grond waarvan eiser aanspraak heeft op immateriële schadevergoeding. Op 13 januari 2016 heeft eiser in conventie ingebrekestellingen verzonden. Daarna hebben eiser en inspecteur overeenstemming bereikt over de wijze van afdoening van de zaken onder de vaststellingsovereenkomst, met uitzondering van de problematiek van de immateriële schadevergoeding. De inspecteur heeft aan eiser laten weten dat het bedrag aan immateriële schadevergoeding, na herberekening, € 121.500 bedraagt. Eiser vordert veroordeling van de Staat tot betaling aan eiser van € 282.487 vermeerderd met de invorderingsrente, waarbij eiser primair nakoming van de vaststellingsovereenkomst vordert en subsidiair schadevergoeding vanwege wanprestatie. Het geschil gaat over de vraag of de Staat op grond van de vaststellingsovereenkomst gehouden is tot vergoeding van in totaal € 338.000 aan immateriële schadevergoeding. De Hoge Raad heeft in een aantal overzichtsarresten een jurisprudentieel kader gegeven voor de beoordeling van verzoeken tot schadevergoeding wegens schending van de redelijke termijn. Een van de in dit jurisprudentieel kader neergelegde regels, die hierna wordt aangeduid als de samenhangregel, houdt in dat in zaken van een belanghebbende die betrekking hebben op hetzelfde onderwerp die gezamenlijk zijn behandeld slechts eenmaal het tarief van € 500 per half jaar van overschrijding van de redelijke termijn wordt gehanteerd. De Staat heeft de samenhangregel toegepast bij de (her)berekening van het aan eiser in conventie voldane bedrag aan immateriële schadevergoeding. Eiser in conventie stelt dat dit niet conform de vaststellingsovereenkomst is. De rechtbank is echter van mening dat toepassing van de samenhangregel geen schending van de vaststellingsovereenkomst oplevert, aangezien voornoemd jurisprudentieel kader – met inbegrip van de samenhangregel – in de fiscale

rechtspraak als uitgangspunt geldt. Partijen konden toepassing daarvan dus verwachten. Onjuiste toepassing van de samenhangregel, waardoor eiser in conventie te weinig immateriële schadevergoeding heeft ontvangen, kan leiden tot (gedeeltelijke) toewijzing van de vordering. Eiser in conventie heeft dit echter niet concreet gesteld. De rechtbank wijst de vorderingen van eiser in conventie derhalve af.

Instantie: Rechtbank Den Haag

Datum uitspraak: 31-01-2018

ECLI: ECLI:NL:RBDHA:2018:2159

Zaaknummer: C-09-523678-HA ZA 16-1403

Rechters: L. Alwin

Advocaten: M.M. de Jong en W.I. Wisman

RECHTSPRAAK

Zorgplicht kinderdagverblijf. Val kind van bank; letsel. Bijzondere verplichtingen tot zorg en oplettendheid, zoals deze voortvloeien uit de speciale relatie met het kind. Kelderluik. Gedaagde op grond van artikel 6:76 en 6:170 BW aansprakelijk jegens ouders.

Tussen gedaagde en de ouders van het kind bestond een overeenkomst op grond waarvan gedaagde tegen betaling de dagopvang van het kind verzorgde. Het kind verbleef op 19 februari 2010, de dag van het ongeval, op een door gedaagde geëxploiteerde locatie, waar twee medewerkers van gedaagde aanwezig waren. Op die dag is het kind van een bank gevallen en met haar hoofd tegen de houten ombouw van de verwarming terechtgekomen. De ouders voeren aan dat het kind als rechtstreeks gevolg daarvan letsel heeft opgelopen, in de vorm van neklachten en cognitieve problemen. De mogelijkheid bestaat dat het kind blijvend letsel aan dit ongeval zal overhouden. De ouders vorderen dan ook dat gedaagde zal worden veroordeeld om aan de ouders, pro se en q.q., te vergoeden de door hen als gevolg van het ongeval geleden en nog te lijden schade, welke schade nader dient te worden opgemaakt bij staat en vereffend volgens de wet. De rechtbank buigt zich over de vraag of door (de medewerksters van) gedaagde een zorgplicht is geschonden. Daarvoor gaat de rechtbank uit van de norm die in het kader van de onrechtmatige daad is ontwikkeld in het *Kelderluik*-arrest van de Hoge Raad (5 november 1965, *NJ* 1966/136). Toepassing daarvan leidt tot de volgende beoordeling. In deze zaak gaat het er in de kern om of de bijzondere verplichtingen tot zorg en oplettendheid, zoals deze voortvloeiden uit de speciale relatie met het kind, vergden dat de medewerksters van gedaagde extra maatregelen hadden moeten nemen om een door hen waargenomen gevaarssituatie op te heffen. In dat kader is van belang dat het kind voorafgaand aan het ongeval onrustig en beweeglijk was, in welk verband zij tien tot twaalf keer is gewaarschuwd. In samenhang met de omstandigheid dat gedaagde onvoldoende heeft weersproken dat de zitbank aan de zijde waar het kind zat geen veiligheidsvoorziening had om te voorkomen dat zij van de bank kon vallen, had dat tot gevolg dat er een zeer grote kans was op een ongeval. Dat voorafgaand aan het ongeval sprake was van een gevaarlijke situatie, was ook kenbaar voor de betrokken medewerksters of had dat behoren te zijn. Verder is van belang dat een val ernstig letsel tot gevolg zou kunnen hebben, omdat de zitbank naast een verwarming stond die

was voorzien van een houten ombouw. Ook los daarvan kon een val ernstige gevolgen hebben. Mede gelet op de jonge leeftijd van het kind kon onder deze omstandigheden door de medewerkers niet worden volstaan met het (herhaald) waarschuwen van het kind. Er hadden aanvullende veiligheidsmaatregelen dienen te worden getroffen om de waargenomen gevaarssituatie op te heffen. Bijvoorbeeld had een tuigje kunnen worden gebruikt. In ieder geval had het kind van de bank kunnen worden gehaald. De medewerkers van gedaagde hebben echter in het geheel geen aanvullende veiligheidsmaatregelen genomen en hebben de waargenomen gevaarssituatie niet opgeheven, terwijl dat wel was vereist. Gedaagde is voor deze gedraging van haar medewerkers op de voet van artikel 6:76 BW aansprakelijk jegens de ouders, nu deze een tekortkoming oplevert in de nakoming van een verbintenis van gedaagde jegens de ouders. Deze gedraging van de medewerkers is tevens strijdig met hetgeen volgens ongeschreven recht in het maatschappelijk verkeer jegens kind betaamd en levert daarom een toerekenbare onrechtmatige daad op jegens het kind. Voor door die fout aan het kind toegebrachte schade is gedaagde op de voet van artikel 6:170 BW aansprakelijk. De ouders hebben voorts voldoende feiten gesteld op basis waarvan de mogelijkheid aannemelijk is geworden dat door de ouders en het kind schade is geleden of zal worden geleden. Het gevorderde is dan ook toewijsbaar op de wijze als in het dictum vermeld.

Instantie: Rechtbank Amsterdam

Datum uitspraak: 13-12-2017

ECLI: ECLI:NL:RBAMS:2017:9785

Zaaknummer: C/13/617907 / HA ZA 16-1108

Rechters: M.M. Korsten-Krijnen

Advocaten: J.M. Beer en W.S. Oostveen-Kouwenhoven

Wetsartikelen: 6:170 BW en 6:76 BW

RECHTSPRAAK

Ongeval aan boord van een schip. Kantonrechter onbevoegd vanwege een arbitragebeding in maatschapsovereenkomst en artikel 625 lid 1 sub f Rv (exclusieve bevoegdheid Rechtbank Rotterdam met betrekking tot vorderingen betreffende schade veroorzaakt aan boord van schip).

Tijdens de uitoefening van zijn werkzaamheden is eiser in de hoofdzaak/gedaagde in het incident op 12 mei 2013 op een schip een ongeval overkomen, waarbij hij ernstig gewond is geraakt nadat hij met de mouw van zijn jas in de lier terecht is gekomen.

Eiser in de hoofdzaak/gedaagde in het incident vordert dat de kantonrechter voor recht verklaart dat ofwel gedaagde sub 1 in de hoofdzaak/eiser sub 1 in het incident ofwel de reder (dan wel hoofdelijk) aansprakelijk is/zijn voor de door hem geleden en nog te lijden materiële en immateriële schade als gevolg van het arbeidsongeval en betaling van een voorschot van € 10.000. Hij grondt dit verzoek primair op artikel 7:658 lid 1 BW jo. artikel 8:753 lid 1 sub e BW. Hij betoogt daarbij dat de relatie tussen hem en gedaagde sub 1 in de hoofdzaak/eiser sub 1 in het incident/de reder, hoewel er formeel een maatschapsovereenkomst is gesloten, als een arbeidsverhouding moet worden beschouwd.

In het incident vordert gedaagde sub 1 in de hoofdzaak/eiser sub 1 in het incident c.s. dat de kantonrechter zich onbevoegd verklaart in de hoofdzaak vanwege een arbitraal beding in de maatschapsovereenkomst.

Geschil tussen eiser in de hoofdzaak/gedaagde in het incident en de reder

Beoordeeld moet of het geschil in de hoofdzaak tussen eiser in de hoofdzaak/gedaagde in het incident en de reder valt onder de reikwijdte van het arbitraal beding. Een redelijke uitleg brengt met zich dat alle geschillen die verband houden met de tussen eiser in de hoofdzaak/gedaagde in het incident en de reder overeengekomen samenwerking onder de reikwijdte daarvan vallen. Ook het onderhavige geschil valt daaronder. Het voorgaande leidt ertoe dat de kantonrechter zich onbevoegd zal verklaren om kennis te nemen van het geschil tussen eiser in de hoofdzaak/gedaagde in het incident en de reder.

Geschil tussen de eiser in de hoofdzaak/gedaagde in het incident en gedaagde sub 1 in de hoofdzaak/eiser sub 1 in het incident

Niet is gebleken dat gedaagde sub 1 in de hoofdzaak/eiser sub 1 in het incident bij de maatschapsovereenkomst partij zou zijn. Er wordt dan ook van uitgegaan dat er geen contractuele grondslag is voor de vorderingen op gedaagde sub 1 in de hoofdzaak/eiser sub 1 in het incident. Gedaagde sub 1 in de hoofdzaak/eiser sub 1 in het incident is hooguit (mogelijk) aansprakelijk op grond van artikel 6:162 BW en 6:173 BW. Op grond van artikel 625 lid 1 sub f Rv is echter de Rechtbank Rotterdam bij uitsluiting bevoegd. Gelet op het voorgaande zal de kantonrechter de zaak verwijzen naar de Rechtbank Rotterdam.

Instantie: Rechtbank Midden-Nederland

Datum uitspraak: 11-10-2017

ECLI: ECLI:NL:RBMNE:2017:6826

Zaaknummer: 6058395 LC EXPL 17-2125

Rechters: M.J.C.M. Manders

Advocaten: P.B. Bodamèr en M.M. van Leeuwen

Wetsartikelen: 7:658 lid 1 BW en 8:753 lid 1 sub e BW